

Сборник съдебна практика

Дело C-570/13

Karoline Gruber

срещу

Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten и др.

(Преюдициално запитване, отправено от Verwaltungsgerichtshof)

„Преюдициално запитване — Околна среда — Директива 2011/92/ЕС — Оценка на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда — Изграждане на търговски център — Обвързващо действие на административно решение да не се извършва оценка на въздействието върху околната среда — Липса на участие на обществеността“

Резюме — Решение на Съда (пети състав) от 16 април 2015 г.

Околна среда — Оценка на въздействието на някои проекти върху околната среда — Директива 2011/92 — Право на жалба на членовете на заинтересованата общественост — Национална правна уредба, изключваща от това право съседите, които са част от заинтересованата общественост — Недопустимост

(член 1, параграф 2 и член 11, параграф 1 от Директива 2011/92 на Европейския парламент и на Съвета)

Член 11 от Директива 2011/92 относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, съгласно която административното решение, с което се установява, че не се изисква извършване на оценка на въздействието върху околната среда за определен проект, има обвързващо действие по отношение на съседите, които нямат право да обжалват посоченото административно решение, при условие че тези съседи, част от „заинтересованата общественост“ по смисъла на член 1, параграф 2 от тази директива, отговарят на критериите, предвидени в националното право по отношение на „достатъчния интерес“ или „нарушаването на право“. Националният съд следва да провери дали това условие е изпълнено във висящото пред него дело. Ако това е така, той трябва да приеме за установено, че административното решение да не се извършва подобна оценка няма обвързващо действие по отношение на тези съседи.

Това е така, защото, макар държавите членки да разполагат с широка свобода на преценка да определят какво представлява „достатъчен интерес“ и „нарушение на право“, границите на посочената свобода на преценка се поставят от необходимостта да бъде спазена целта за предоставяне на широк достъп до правосъдие на заинтересованата общественост. В това отношение, макар да е възможно националният законодател по-специално да ограничи правата, на чието нарушение може да се позовава частноправен субект в рамките на съдебно производство по оспорване на решения, действия или бездействия по смисъла на член 11 от Директива 2011/92, само до публичните субективни права, т.е. до личните права, които според

националното право могат да се квалифицират като публични субективни права, разпоредбите на този член, свързани с правото на жалба на членовете на обществеността, заинтересована от решенията, действията и бездействията, които попадат в приложното поле на тази директива, не могат да бъдат тълкувани стеснително.

Следователно национална правна уредба, която ограничава правото на жалба срещу решенията, с които се установява необходимостта от извършване на оценка на въздействието върху околната среда за даден проект, единствено до кандидатите за проекта, участващите органи, омбудсмана за околната среда и засегнатата община, и лишава от това право на жалба голям брой частноправни субекти, включително по-специално съседите, които могат евентуално да отговарят на предвидените в член 11, параграф 1 условия, е несъвместима с Директива 2011/92.

(вж. точки 38—40, 42, 43 и 51 и диспозитива)